

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗
ไม้งั้นจะเรียกว่าอาจารย์คนเหรอ

เราคิดถึงตั้งแต่เราเป็นเด็ก เครื่องบินมาที่แรก ผู้ใหญ่บ้านเขาประกาศกลางคืนว่า วันพรุ่งนี้เครื่องบินจะมา เขาเรียกเรือบิน จะเหาะมาจากกรุงเทพมหานครมาลงสนามบินอุดร เราก็ดูฟังกับเขา สามโมงเช้า วังั้น เพราะไม่เคยมีนี่เครื่องบิน ใครก็ตื่นตื่นหูทางเลย ไม่ว่าใคร เหมือนกันวันนั้นผู้ใหญ่ผู้ใหญ่เด็กกางหมดเลยเขียว พอตอนเช้าก็มารวมกันที่ศาลากลางบ้าน ผู้ใหญ่บ้านก็มาที่นั่นแล้วประกาศอีกทีหนึ่งว่า เรือบินจะมาวันนี้ มาลงสนามบินอุดร คอยดูกัน พอพูดเสร็จเสียงมาแล้วนะ อ้าว นี่ไม่ใช่มาแล้วเหรอ หูทางอีกนะ พอว่าใช่แล้ว ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ วัง โอ้ย ล้มลุกคลุกคลานข้ามหัวกันไปเลย วังออกนอกทุ่งนะ อยู่ในบ้านมัน มองไม่เห็น วังออกทุ่งนา ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ ใครล้มก็ข้ามหัวกันไป เราก็ดูไม่เคยเห็น ผู้ใหญ่ วัง ผู้ใหญ่คนแก่วัง คืออยากไปดูเครื่องบิน

อัครจารย์เครื่องบินมา เสียงมันดังนะ เครื่องบินปีกสองชั้น เสียงดังสนั่นหวั่นไหว พอพูดกันไม่กี่คำ ทือ ไม่ใช่มาแล้วเหรอ หูทางเลย พอว่าใช่แล้ว นี่ละตอนคนวังกะ ไม่ว่าผู้ใหญ่ไม่ว่าเด็กวังกะเหมือนกันหมด วังลงไปทุ่งนาไปดูเครื่องบินปีกสองชั้น เหล็กค้ำอยู่เป็นปีกสองชั้น อู๊ย ใครก็อัครจารย์ เกิดมาไม่เคยเห็น ได้เห็นแล้วที่คนเหาะได้ เห็นแล้วที่นี้ เขา วังั้น เราก็ดูคราวนั้น เราเป็นเด็ก มาครั้งแรก อยู่ ตื่นตื่นกันมากเครื่องบิน พอหลังๆ นี้ ก็รุมไปดูกันที่สนาม เขาไม่เรียกเครื่องบินแหละ เขาเรียกเรือเหาะบ้าง เรือบินบ้าง เข้าวันหลังคนก็หลังไหลไปจะไปดูเครื่องบิน

ครั้งไปแล้วเขาจะเก็บรายละเอียดหนึ่งสิ่ง ไม้งั้นเขาไม่ให้ดู บางคนก็เลยดำ หมาเห็ดดมึง เห็ดแม่ เครื่องบินเหล่านี้ก็ซื้อให้มันรายละเอียดหนึ่งบาทๆ มึงมาบังคับเอาเงินในหมู่บ้าน ครอบครัวยละเอียดหนึ่งบาท บอกว่าจะไปซื้อเครื่องบิน ครั้นซื้อมาแล้วจะไปดูเท่านั้นดูไม่ได้ มึงจะเก็บคนละสลึง ทั้งพูดทั้งบ่นแล้วกลับบ้าน คือเขาจะเก็บค่าดูคนละสลึง มาที่แรก ผู้ที่มัน ได้เสียเงินมันก็โมโหละซี บ่นแล้วกลับบ้าน โห เครื่องบินลำนี่ก็ซื้อให้ตั้งบาทหนึ่ง เงินบาทหนึ่งของเล่นเมื่อไรใช้ไหมละ เก็บรายละเอียดหนึ่งบาทๆ เขาจะไปซื้อเครื่องบิน ครั้นซื้อมาแล้วไปดูก็ไม่ยอมให้ดู มันยังจะเก็บกู้อีก มันบ่นมันว่าทุกอย่าง นี่เราก็ดูเห็นเป็นครั้งแรกอย่างนั้น เสียงดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้นก็มาเรื่อยๆ ที่นี้เลยไม่มีใครสนใจอย่างทุกวันนี้ เหมือนนกบินอยู่ทั่วไปเลย

เราก็ไม่อยากพูดเรื่องบ้านตาด มันขายบ้านหลวงตาบัว ชายจริงๆ พวกเด็กๆ เขาเคยไปดูหนังแล้วคนแก่ไม่เคย ก็คนบ้านตาดนี่แหละบ้านหลวงตาบัว เชื่อมมากนะบ้านหลวงตาบัว เชื่อก็ต้องบอกว่าเชอซี มันขายหน้า ไปดูหนังผู้เฒ่าไม่เคยเห็น พวกลูกๆ หลานๆ เขามาชวนไปดูหนัง ไปดูพอเป็นเครื่องหมายของชีวิตบ้าง คุณพ่อคุณตาอะไรเขาก็ชวนไปดูหนังโรง เขาก็รับรองพาไป อันนี้ที่มันขาย คือหนังมีม้าแข่งมันวิ่งตรงเข้ามา ม้ามันวิ่งอยู่บนจอหนัง เลยนึกว่ามันจะมาเหยียบหัว ก็โดดโครมครามตกลงเสียงลั่น อะไรกัน ก็กุหลีกม้าแข่งมันจะมาเหยียบหัว มันวิ่งมานี้ ทางนี้ก็โดดลงเก้าอี้ ตกเก้าอี้ลงไปเสียงดังโครมครามๆ เกิดเรื่องขึ้นมา ถามได้ความแล้ว เป็นเพราะเขาหลีกม้าแข่งมันจะมาเหยียบหัว โดดลงเก้าอี้ไม่รู้ตัว อย่างนั้นละมันเชอจริง ๆ

ไปซื้อตัวรถไฟก็เหมือนกัน ลูกลี้ลูกกลนกลัวจะไม่ได้ตัวรถไฟ สถานีค่ากลิ้งนี่แหละพอซื้อตัวรถไฟเสร็จแล้ว เอ้า ทีนี้มึงจะไปไหนก็ไปกูได้ตัวไว้แล้ว ฟังซินะ มึงไปไหนไปเถอะกูได้ตัวไว้แล้ว มันก็ไปหากินข้าวสบายๆ กินข้าวอิ่มแล้วค่อยออกมา ถามรถไฟมาแล้วยังว่างั้นนะ เเห่ รถไฟมาแล้วยัง มาอะไรมันไปถึงขอนแก่นแล้ว อ้าว ไปยังไงก็ตัวอยู่ในมือกูนี้ อยู่ในมือก็อยู่ในมือซิ รถไฟมันก็ไปของมัน โอ้ ตาย กูนึกว่าได้ตัวแล้วมึงจะไปไหนก็ไปเถอะนะ นี่ละมันโง่ขนาดนั้นดูซิ ไปไหนไปเถอะกูได้ตัวแล้ว ฟังซินะ มันโง่ขนาดนั้นละ ขายบ้านตาดเรานี้ะไม่ใช่บ้านอะไร บ้านหลวงตาบัวนี่มันเชอสุดยอด ถ้าว่าไปดูหนังก็โดดลงจากเก้าอี้ กลัวม้าจะมาเหยียบหัวเอา ม้าเขาวิ่งแข่งบนจอหนัง ทางนี้ก็โดดลงโครมครามอะไร ก็เขาหลีกม้า ผู้เฒ่าคนแก่นั่นละเขาไม่เคยดูหนัง ลูกหลานเขาพาไปดูหนัง ไปดูก็ไปขายหน้าอยู่ที่โรงหนัง

ขอให้พี่น้องทั้งหลายหันหน้าเข้าศีลเข้าธรรมนะ ชาวพุทธเรานี่เลอะเทอะมาก ในสายตาของธรรมดูจนจะดูไม่ได้เราพูดจริงๆ เฉพาะอย่างยิ่งการแต่งเนื้อแต่งตัวเหมือนลิงเหมือนค่างเหมือนสัตว์ ไม่มีแบบไม่มีฉบับ เลอะเทอะมาก เมืองไทยเราไม่มีหลักใจเป็นเนื้อหนังของตัวเอง อะไรๆ มาคว่ำเลยๆ นี่เสียมากนะนิสัยชาติไทยของเราเสียอันนี้แหละนะ อะไรมาเป็นคว่ำทั้งนั้น ของตัวเองไม่ยินดี ถ้าเป็นของเมืองนอกเมืองนาแล้ว โอ้โฮ เป็นบ้ากันทั้งครอบครัวเลย พ่อแม่พาเป็นบ้า ลูกหลานก็เป็นบ้า เป็นบ้าสืบเนื่องกันทั่วประเทศ เป็นบ้าฟุ้งเฟ้อเหิมลิ้มเนื้อลิ้มตัว ไม่มีแบบไม่มีฉบับเป็นของตัวเอง

เราเคยพูดเสมอการแต่งเนื้อแต่งตัวล่อนจ้อนเล่นแฉ่นมาจนจะเห็นที ดูเอา ต้องใช้แบบนี้ชิมันไม่อาย มาที่ต้องจู้กันอย่างนี้ซิ มันดูได้เมื่อไร อย่ามาวัดนะถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปอย่ามาเราไม่อยากดูคนประเภทนี้ ไม่ได้กินกับคนประเภทนี้เราก็ไม่ตายเมื่อไม่ถึงเวลา นี้

ไม่ได้มีเจตนาอะไรนะ มาตามประสาประสาเชื่อๆ ซ่าๆ เราก็ใส่ความเชื่อให้มันรู้สึกที่ ให้รู้ทั่วกันไปนะ มันดูไม่ได้นะล่อนจ้อนเล่นแฉ้นแต่งเนื้อแต่งตัวเข้าวัดเข้าวาเข้าศาสนา เป็นยังไงวัด ถ้าวัดแบบโกโรโกโสขึ้นไปชี้ใส่เลยก็ได้เราไม่ว่า แต่วัดที่ไม่โกโรโกโส วัดที่น่ากราบไหว้บูชาก็มีในเมืองไทยเรา พระที่น่ากราบไหว้บูชาก็มี พระที่น่าถ่มน้ำลายใส่หน้าก็มี มีมากต่อมากนะ มันดูไม่ได้ เลอะเทอะไปหมด

มาวัดก็ดูไม่ได้ ออกไปทางบ้านก็เลอะเทอะ มาในวัดก็เลอะเทอะ เลยสุดท้ายพุทธศาสนาเป็นศาสนาพาดคนให้เลอะเทอะ จุงศาสนาให้เลอะเทอะไปหมดเลย โห้ย ศาสนานี้ อะไรจะละเอียดลออยิ่งกว่าศาสนา เป็นแบบฉบับของท่านผู้รู้ผู้วิเศษจริงๆ ผู้มาสอนศาสนาเป็นผู้สิ้นกิเลส สอนอะไรออกมาถึงถูกต้องแม่นยำๆ ไปหมดๆ แต่พวกเรานี้เลอะเทอะๆ ไปหมด ไม่สนใจเลย ดูไม่ได้ก็ว่าเอาบ้างซิ อย่างว่านี่ทำให้ลูกศิษย์ลูกหา ว่าเพื่อความดีความดี ไม่ได้ว่าเพื่อความเสียหายนี่นะ การพูดอย่างนี้ไม่ได้พูดเพื่อความเสียหาย พูดให้รู้เนื้อรู้ตัว ปรับเนื้อปรับตัวให้มีหลักมีเกณฑ์บ้าง อย่างนั้นก็เป็นการดีขึ้นไป คนดีขึ้นไป เราไม่ได้พูดเพื่อความเสียหาย อย่ามาว่าผู้พูดเสียหาย ผู้ทำมามันเสียหายต่างหาก นี่เตือน ชะล้างให้รู้เนื้อรู้ตัวต่างหาก ไม่ได้มีเสียหายอะไรการแนะนำสั่งสอน ไม่งั้นจะเรียกว่าอาจารย์คนเหรือ

อาจารย์คนเอาธรรมมาสอนคน ธรรมเหนือโลกแล้ว เห็นโลกสกปรกมากก็เอาธรรมชะล้างลงบ้างจะผิดที่ตรงไหนละ พิจารณาซิ มันดูไม่ได้นะเวลานี้เมืองไทยเรา ไม่มีแบบมีฉบับเลย ผู้มีแบบมีฉบับ ผู้รักษาแบบฉบับมีอยู่ มันก็ขวางตา ไปที่ไหนก็จะมีเลอะเทอะเหมือนหมูนอนจมปลักอยู่ในตมในโคลนเหมือนกันหมด มันก็ไม่มีใครสนใจใคร แต่ที่ให้คุณไปดูหมูนอนจมปลักนั้น คนไม่ได้ไปจมปลักในตมในโคลนเหมือนหมูมันก็ดูกันไม่ได้ซิ ก็รู้ว่าเขาเป็นหมูเสีย เป็นอย่างนั้น แต่นี่มันเป็นคนนะซึ่งจึงได้เตือนกัน พอจะรู้ดีชั่วบ้างก็ต้องเตือนกัน ถ้าไม่รู้ไม่สนใจเสียจริงๆ ไม่สอน นี่ก็ไม่สอนนะ การสอนนี้เพื่อผลประโยชน์แก่ผู้ฟังทั้งนั้น ไม่ได้เพื่อความเสียหายแก่ผู้ฟัง

แนะนำสั่งสอนดูว่ากล่าวแบบไหน แบบชะแบบล้างทั้งนั้น ไม่ได้มีอะไรเสียหายจากอรรถจากธรรมที่สอนไปนะ สิ่งที่ถูกสอนนั้นละมันเสียหายในตัวของมันเอง ไม่รู้เนื้อรู้ตัว มันเลอะเทอะไปหมดจนลืมคิดแล้วนะ มันดันไปหมดแล้วไม่ได้มีสติ มีผู้กระตุกเสียบ้างก็จะได้นำไปคิดบ้างพวกเรา จะได้มีแบบมีฉบับ แล้วจะเป็นผู้เป็นคนสวยงามขึ้นมาอะไรจะสวยงามยิ่งกว่าคน คนจะสวยงามได้ต้องออกจากใจ ใจได้รับการอบรมที่ติงามแล้วจะสวยงามทั้งหมด ถ้าไม่ได้รับการอบรมแล้วคนนี่เลวที่สุดเลย พวกกันพินิจพิจารณาบ้าง

เวลาสงบใจก็ให้มี ใจนี้ตัวคึกตัวคะนองตัวดันตัวดีดที่แสดงออกมาให้ชะให้ล้างอยู่เวลานี้ออกจากใจนะ ใจพาติดพาดี้น ใจพามินตึงไปเลยมันก็มีตึง ลืมเนื้อลืมตัว เลยไม่รู้จักสถานที่เช่นไรต่อเช่นไร เป็นแบบเดียวกันหมด เลอะเทอะเหมือนเราหมด ผู้ทำนรักษารักษาอยู่นี้จะว่ายังไง ถ้าไม่มีการรักษาไม่ว่าอะไรไม่ปลอดภัย เป็นอันตรายทั้งนั้น สมบัติที่มีเจ้าของต้องมีผู้รักษา เจ้าของนั้นแหละเป็นผู้รักษา ตัวของเราเองเป็นสมบัติของเรา เราเป็นผู้รักษา หน้าที่การงานเป็นของเราเอง เราเป็นผู้คัดเลือกจะทำหน้าที่การงานประเภทใดเสียหายได้เสียอะไร ต้องพิจารณาตัวเอง

อยากทำอะไรก็ทำ ๆ มันเป็นนิสัยนะ นิสัยไม่มีเบรคห้ามล้อ มีแต่เหยียบคันเร่งลงคลอง ๆ ไปหมด เกิดมานี้แทนที่จะได้หลักได้เกณฑ์เข้าสู่ใจไม่มี มาแบบความเลือนลอย ๆ ตายไปด้วยความเลือนลอย ชุงทั้งท่อนไม่มีตีมีชู้ แต่คนมีตีมีชู้ผู้นั้นนะ คนมีหัวใจผู้นั้นไม่ใช่ชุงทั้งท่อน อย่าทำตัวให้เป็นชุงทั้งท่อน มันเสียหายยิ่งกว่าไม้ชุงนะคนเราเสียหายพากันพินิจพิจารณาบ้าง

นี่เราสอนจริง ๆ เอาธรรมสอนโลกสอนอย่างตรงไปตรงมา ชะล้างไปตามความจำเป็นที่ไหน ๆ ชะล้างมากน้อยอะไรก็ว่ากันไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้นใครมาควรดูจึงดูเอาอย่างที่ว่านี่ จะโหมกโขโลกนะ เห็นแก่หน้าแก่ตา เห็นแก่สูงแก่ต่ำ ธรรมสูงกว่านั้นหมดแล้ว เอามาชะล้าง สิ่งเหล่านี้แล้ว ธรรมเป็นของสูงสุดแล้ว ไปชะล้างตรงไหนสะอาดถ้าปฏิบัติตาม ถ้าไม่ปฏิบัติตามมันก็มอมแมมอยู่ตามเดิม ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ขอให้พากันพินิจพิจารณา

มาวัดมาวมาคิดมาอ่าน ดูอะไรดูด้วยความคิด ได้เห็นได้ยินได้ฟังให้คิด เข้ามาวัดนี้ก็เหมือนกันให้ดู ดูสถานที่วัดวาเป็นยังงี้ ดูพระดูเณรเป็นยังงี้ให้ดู นั่นจึงเรียกว่าดู เพื่อนำไปเป็นคติเครื่องเตือนใจตนเอง จะไม่ได้แบบฉบับเหมือนท่าน แต่เป็นแบบลูกศิษย์ที่มีครูสอนก็ยังมีอยู่ แบบไม่มีครู เลอะ ๆ เทอะ ๆ สัตว์ไม่มีเจ้าของตายง่ายนะ คนไม่มีเจ้าของสติปัญญาเครื่องรักษาไม่มีเสียง่าย เข้าใจเหรอ ต้องมีสติปัญญาเครื่องรักษาตัวเอง ดีได้ด้วยเจ้าของ เจ้าของมีสติปัญญาเป็นเครื่องคุ้มครองรักษาเอาไว้ก็ดี ถ้าปล่อยเลยตามเลย มันก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ไปที่ไหนเลอะเทอะไปเหมือนกันหมด หากคนดีไม่ได้ทั้ง ๆ ที่คนเต็มโลก แต่หากคนดีไม่ได้ มีแต่คนเลอะเทอะเต็มบ้านเต็มเมืองดูได้อะไร ถ้าเป็นหนอนอยู่ในส้วมมันก็ดูได้มันอยู่ด้วยกัน แต่เราไม่ใช่หนอนละชิจะไปทำแบบหนอนได้ยังงี้ ให้พากันระมัดระวังบ้าง

เข้าออกในวัดในวาก็เหมือนกัน ให้มีเวลาเวลานะ ใครอยากเข้าเมื่อไร อยากออกเมื่อไรเลอะเทอะ อันนี้ก็เหมือนกัน มันตำหุดำตาอยู่ทุกวัน ส่วนมากเราจะออกมาตอนเย็นๆ เพราะปราศจากคนไปแล้ว ถ้าเวลาคนมากๆ เราไม่ออกมา ยุ่มยามๆ เราหลีกเลี่ยง หลีกนี้ เราอยู่กับโลกนี้เราพูดจริงๆ เราไม่ได้มีอะไรชินกับโลก สามแดนโลกธาตุหัวใจดวงนี้ไม่ชินกับอะไร อยู่กับโลกไปด้วยความสงเคราะห์โลกสงสารโลก ดังที่สอนอยู่เวลานี้เท่านั้น ไม่ได้หวังเอาอะไรกับโลก เราพอทุกสิ่งทุกอย่างแล้วด้วยการบำเพ็ญของเราเต็มเม็ดเต็มหน่วย หาที่ต้อติไม่ได้ทั้งเหตุทั้งผล เหตุก็บั้นถึงขนาดไหนมันถึงได้ผลขึ้นมาอย่างนั้น เล็งลงไปหาเหตุที่พอใจ ไม่ได้ตำหนิติเตียน เพราะผลเป็นที่พอใจแล้วจากเหตุที่พอใจ ทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุมีผล ไม่ใช่เลื่อนๆ ลอยๆ

เราสอนโลกนี้เราไม่ได้หวังเอาอะไรกับโลก อย่างติดดินอยู่ทุกวันนี้ก็เหมือนกัน ช่วยบ้านช่วยเมือง ดูดว่ากล่าว ไม่ว่าทางไหนสอนได้ทั้งนั้นธรรม ไม่ว่าวงราชการงานเมือง ไม่ว่าวงศาสนา ธรรมสอนได้ทั้งนั้น มีสูงมีต่ำที่ไหนธรรมเหนือกว่าหมดแล้ว จึงสอนได้ทั้งนั้น เราไม่ได้สอนด้วยความโกรธ ด้วยความโมโหโทโส สอนด้วยหลักความจริงที่ถูกต้องดีงาม ไม่ว่าจะหนักจะเบาในการสอน เป็นความชะล้างทั้งนั้น ไม่ได้มีเสียหายอะไรกับการสอนเลย เพราะฉะนั้นจึงสอนไปตามกำลังที่จะสอนได้มากน้อยเพียงไร ถ้ามันมีดเสียจนไม่มองดูหน้า ดูหลังก็ปล่อยไปเสีย

บุคคลก็มี ๔ ประเภท ท่านสอนไว้แล้ว อุคฆฏัตถุญญ วิปจิตถุญญ เนยยะ ปทปรมะ ประเภทไหนที่ควรจะสอนได้ไม่ได้ก็ดูเอา สอนได้ก็สอนไป สอนไม่ได้ก็ปล่อยทิ้งไปเท่านั้นเอง เป็นเรื่องกรรมของสัตว์จะว่าไง อันนี้ไม่ใช่ประเภทที่ทิ้งไปเลย มันประเภทที่ควรจะเป็นไปได้ก็สอนกันไปอย่างนี้แหละ สำหรับเราเองเราพูดจริงๆ สอนตัวเองก็ไม่ได้สอน มันหมดทุกอย่างที่จะสอนแล้ว บาป บุญ นรก สวรรค์ มันผ่านไปหมดแล้วหัวใจดวงนี้ เลยสมมุติไปแล้ว จึงไม่ว่ามันถูกต้องนั้น มันผิดตรงนี้ ก็มีแต่กิริยาอาการของธาตุของชั้นนี้เท่านั้นแหละ ส่วนหัวใจมันพอทุกอย่างแล้ว

อยู่กับโลกด้วยความพอใจในหัวใจ กิริยานี้ใช้ปฏิบัติตามโลกสมมุติไปอย่างนั้นเอง จะว่าเป็นบาปเป็นบุญในกิริยาที่ทำมันก็ไม่มีในหัวใจ แต่เมื่อธาตุชั้นนี้มีอยู่มันก็เป็นสมมุติ เมื่อเป็นสมมุติแล้วกิริยาทำทางการประพฤติปฏิบัติตัว ก็ให้เป็นไปตามสมมุติในชั้นที่เป็นสมมุติ ส่วนที่นอกสมมุติแล้วก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง นี่พูดให้ฟังชัดเจนเสียนะ เราอยู่กับโลกนี้ เราไม่ได้อยู่กับบาปกับบุญ เราไม่ได้อยู่กับคำว่าผิดว่าถูก พูดจริงๆ ธรรมชาติอันนั้นแท้ผ่าน

ไปหมดแล้ว แต่กิริยาที่แสดงอยู่นี้ เพราะธาตุชั้นธรรมมีสมมุติ โลกมีสมมุติ ปฏิบัติต่อกันให้เหมาะสมกับสมมุติเพียงเท่านั้นเอง ถ้าธรรมดาแล้วไม่มีอะไรในโลกธาตุนี้

สฤญโต โลกก็ ว่างตลอดเวลา ว่างแบบนิพพานว้างนั้นแหละจะเป็นอะไร นิพพานแปลว่า ความดับ เรื่องกิริยาของสมมุติทุกชั้นทุกอันดับหมด ในหัวใจดวงนั้นไม่มีสมมุติเลย นั้นเรียกว่านิพพาน ดับหมดขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่เข้าไปข้อง เหลือแต่กิริยาอาการไปมาหาสู่ การพูดการจาแนะนำสั่งสอน หรือการขบการฉันทน์ นี่เป็นกิริยาเหมือนโลกก็ต้องใช้เป็นแบบโลก เราเป็นพระก็ใช้แบบพระเหมือนโลกไปเลย แต่ที่จะให้เป็นบาปเป็นบุญกับหัวใจดวงนั้นผ่านไปหมดแล้วไม่มี พูดฟังให้ขัดเสียนะ การปฏิบัตินี้ก็ปฏิบัติตามโลกสมมุติไปอย่างนั้นเอง เราอยากทำอะไรก็ได้สบายๆ

แต่อะไรจะรอบคอบยิ่งกว่าหัวใจที่บริสุทธิ์ละ มันก็อยู่ตรงนั้นเอง อันใดควรยังงไม่ ควรยังงก็ปฏิบัติตามสมมุติไปเท่านั้นๆ ธรรมชาติอันนั้นมันเลยทุกอย่างแล้ว จะว่าบาปว่า บุญอะไรก็หมด ไม่มีอะไรเหลือแล้วในหัวใจดวงนั้น เพราะคำว่าบาปว่าบุญก็เป็นสมมุติด้วยกัน ธรรมชาตินั้นไม่ใช่สมมุติ จะไปเรียกว่าบาปว่าบุญว่านรกสวรรค์ได้ยังง นิพพานก็ตั้งชื่อเฉยๆ คำว่านิพพานๆ เป็นชื่อนะ ธรรมชาตินั้นไม่ใช่ชื่ออันนี้ พอเจอเข้าแล้วมันก็รู้เองคนเราไม่ต้องไปถามกัน

ดังที่ว่าพระอรหันต์ทั้งหลาย ปุณฺณพอบรรลุไปถึงพระอรหันต์กระเทือนถึงกันหมด ในบรรดาพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่มีเว้น เสมอกันหมดเลย ท่านไม่ต้องถามหากัน เป็นแบบเดียวกัน เป็นแม่น้ำมหาสมุทร จอลงตรงไหนเป็นมหาสมุทรเหมือนกันหมด นี่ก็เหมือนกัน ผางเข้าไปเท่านั้นเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด ถามพระพุทธเจ้าสาวกอรหันต์ที่ตรงไหน ก็ธรรมชาตินี้กับอันนั้นก็อันเดียวกันแล้ว ถามหาอะไรอีก นั้นละจิตที่แท้จริงแล้วเป็นอย่างนั้น นี่ละธรรมที่เลิศเลอ สอนคนให้เห็นความอัศจรรย์ในตัวเองอย่างนั้น ใครไม่อัศจรรย์ก็ตาม แต่มันเป็นอยู่ในเจ้าของ แล้วไม่มีดีดมีดี้น ไม่มีผลึกไม่มีดี้น มีเหมือนไม่มี ธรรมแท้เป็นอย่างนั้น

ให้พากันปฏิบัติเพื่อความเป็นคนดี ถ้าทำมากเข้าๆ มันจะเป็นอย่างนี้ด้วยกัน เมื่อเป็นแล้วจะรู้ตัวเองกระจ่างไปหมดเลย ไม่ต้องไปถามใคร อย่างพระพุทธเจ้าก็พระองค์ตรัสรู้มานี้ กระจายถึงกันหมดในขณะเดียวที่บรรลุธรรม ก็เลศขาดจากใจเท่านั้นขาดสะบั้นไปหมด นิพพานไม่ต้องถาม พระพุทธเจ้า สาวกอรหันต์ทั้งหลาย เป็นองค์เช่นไร พระสรีระของท่านเป็นเช่นไร นั่นเป็นสมมุติ ธรรมชาติที่แท้จริงแล้วไม่ต้องถามกัน เป็นอันเดียวกันหมดเลย นี่อำนาจแห่งการปฏิบัติความดี

พี่น้องทั้งหลายขอให้พากันสนใจในอรรถในธรรมนะ อย่าเป็นชู้ทั้งท่อน เป็นกบ
เผือกอับัวอยู่เฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เวลานี้เมืองไทยเราทะเลาะแยะโละเลมมาก มองดู
แล้ว เอาธรรมมองชิมันรู้นี่ พูดอย่างนี้ใครมาพูดละ เราก็ไม่เคยพูดไม่เคยเป็น มันก็เป็นบ้า
เหมือนกันทุกคนๆ แต่เวลามันจำขึ้นมาแล้ว มันก็รู้ไปหมดนี่จะให้ว้ายังไง นอกจากพูด
หรือไม่พูดเท่านั้น มันรู้ไปหมด ผิดถูกตีชั่วอันใดไม่ต้องพูด มันรู้ของมันไปหมดเลย แล้วก็
นำอันนั้นมาสอน

พระพุทธเจ้าสอนโลก นั้นละที่ว่าพระพุทธเจ้าท้อพระทัย เป็นยังงัยท้อพระทัย ท่านก็
เกิดอยู่ในกองมูตรกองคูเหมือนกันกับเรามากก็ก่ก่กลับแล้ว ท่านท้อที่ไหนไม่เคยมี มีแต่
บีกแต่บีนเหมือนเราๆ ท่านๆ นี่แหละ แต่เวลาจำขึ้นมาแล้ว สถานที่อยู่ที่ไหนของตัวเองใน
ภพชาติต่างๆ ก็ก่ก่กลับที่จมมาแล้วเป็นยังงัย มันเห็นหมดจะว้ายังงัย ที่นี้เมื่อเวลามองดู
โลก พอจิตนี้ผ่านผิงขึ้นไปแล้วมองดูโลก โลกซึ่งเคยเป็นเหมือนกับเราที่เคยเป็นมานั้นละ
จนจะดูไม่ได้แล้ว ท้อพระทัยไม่อยากจะสอนโลก สอนไปทำไม สอนไปแล้วเขาก็จะหาว่าบ้า
เพราะโลกนี้มันบ้าทั้งสามโลกธาตุ มีพิเศษเลิศเลอเฉพาะพระองค์องค์เดียวเท่านั้น ไปพูดที่
ไหนเขาก็จะหาว่าบ้ากันทั้งหมด อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอดีแล้ว อย่างนั้นเหมาะ

แต่เมื่อพิจารณาดูแล้ว สัตว์โลกผู้ดี ผู้ชั่วมี อย่างภูเขาภูนี้มันมีติดต่อกันด้วยหินผาป่า
ไม้ ไม่นึกว่าจะมีอะไรที่เป็นสาระสำคัญอยู่ในนั้นเลย มันก็มีติดต่อกัน ใครจะไปสนใจกับมัน เมื่อ
พิจารณาเข้าไปแล้ว สิ่งต่างๆ ที่มีสาระสำคัญอยู่ในภูเขาภูนั้นยังมี ไม่มากก็มี ไม่ใช่จะมี
ติดต่อกันเหมือนเป็นภูเขาทั้งลูกมีติดต่อกัน ที่สว่างกระจ่างแจ้งแทรกอยู่ในภูเขายังมี นั่นละ
สัตว์โลกที่มีอุปนิสัยปัจจัยมีแทรกอยู่ในสัตว์โลกที่มีติดต่อกัน ซึ่งเทียบกับภูเขาทั้งลูกนั้น มันยัง
มีอยู่ พระองค์จึงได้คลี่คลายออกสอนโลกไปตามกำลังของโลกที่จะรับได้มากนักน้อยเพียงไร

จึงกระเทือนไปถึงท้าวมหาพรหม ดังที่เคยพูดแล้ว ท้าวมหาพรหมมาอาราธนา
พระพุทธเจ้าให้โปรดธรรมสอนโลก เพราะผู้มีธูลีเบาบางยังมีอยู่ อย่าได้ทรงท้อพระทัย
อย่าได้ปล่อยวางสัตว์โลกไปเสียโดยสิ้นเชิงเลย เพราะผู้มีอุปนิสัยปัจจัย มีมลทินเบาบาง
ยังมีอยู่ ขอพระองค์จงเมตตาโปรดสัตว์โลก พระองค์ก็ทรงทราบแล้ว แต่นี้เอาท้าว
มหาพรหมมาเป็นพยานเฉยๆ ไม่ใช่ท้าวมหาพรหมเก่งกว่าศาสดานะ ศาสดารู้อรอบไป
หมดแล้ว สิ่งที่ท้อพระทัยพระองค์ก็บอกว่าท้อพระทัย ท้าวมหาพรหมจึงมาอาราธนา
พระองค์ทรงทราบไว้ก่อนท้าวมหาพรหมแล้ว

นี่ละเรื่องที่ท้อพระทัยเป็นยังงัย โลกอันนี้พระองค์เคยตายจมมากกับพวกเราๆ
ท่านๆ สัตว์ทั้งหลายไม่ผิดแปลกจากกัน สวรรค์ชั้นพรหมอะไรไปหมด ลงนรกอเวจีเคยไป

ทั้งนั้นจิตดวงนี้ แต่เวลาฟื้นตัวขึ้นมาด้วยความดี ๆ ฟื้นขึ้นมาจนกระทั่งถึงแดนอัศจรรย์ จึงมามองดูสภาพความเป็นอยู่ ความเกิดตาย ๆ ของตัวเองมาก็ก็กลับไปแล้วมันสลดสังเวช กระจายไปถึงสัตว์ทั้งหลายก็แบบเดียวกัน จึงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก เรื่องราวเป็นอย่างนั้นนะ พระองค์ก็สอนมาอย่างนี้แหละ พวกเราจะอยู่ในประเภทใด อยู่ในข่ายของท่านหรือไม่ให้พิจารณา

ธรรมสอนโลกเป็นธรรมที่แม่นยำสุดยอด ไม่มีใครเกินศาสดาที่เป็นศาสดาของโลก ด้วยความบริสุทธิ์ใจโดยแท้ ไม่ใช่ศาสดาที่เต็มไปด้วยกิเลสนะ ศาสดาของพวกเราทั้งหลาย เป็นคลังของธรรมล้วน ๆ ไม่มีกิเลสเจือปน สอนอะไรจึงแม่นยำ ๆ ว่าบาปมี ๆ ว่าบุญมี ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่สอนไว้นั้นสอนไว้ตามความมีของสิ่งเหล่านั้น เราอย่าไปลบหลู่ อย่าให้กิเลสไปลบหลู่มันจะจมนะเรา เรานั้นจะจม ไม่มีใครจะจมละ เราอดดิบอดดี อดชั่วไม่ว่าซี แล้วก็เผาตัวเอง ๆ พระพุทธเจ้าที่เลิศเลอ เห็นว่าเป็นเศษเป็นเดนไปหมด ไอ้ที่ฐิมานะความเลวร้ายของตัวเองซึ่งเป็นเหมือนมูตรเหมือนคุณนี่ถือว่าเป็นของดีไปเสียหมด นี่ละมันมาทำลายตัวเอง ด้วยความรู้ความเห็นของตัวเอง ไปลบหลู่ความรู้ความเห็นของท่านที่เป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม กิเลสไม่มีในใจเลย มันต่างกับกับเราที่เป็นคลังกิเลส

อย่าไปเชื่อตัวเองเกินไปนะ ให้เชื่อพระพุทธเจ้า บิกบินไปตามศาสดาจะมีทางดี เหมือนคนตาบอดถูกคนตาดีจูงไป จูงไปไหนก็ปลอดภัยละถ้าคนตาดีจูง เราเป็นคนตาบอดแต่อดดี ลงเหวลงบ่อ ตายก็คนที่อวดตัวเองนั้นแหละ จำเอานะ วันนี้เทศน์เท่านั้นละ เอาละพอ ให้พร

จิตใจมีธรรม ไปที่ไหนมันสว่างามล้าลึกอยู่ในใจนะ ถ้าไม่มีเลยนี้ โอ๊ย อับเฉามากนะ ถ้าใจมีธรรม สว่าง ยิ่งปรากฏภายในจิตใจชัดเจนแล้วไปไหนสว่างไปเรื่อย ยิ่งจำครอบโลกธาตุแล้วเหมือนกันหมดเลย ไม่มีอิริยาบถ อิริยาบถไม่มี ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน หลับอยู่ก็จำอยู่ในร่าง ร่างผีดิบกำลังหลับครอก ๆ สว่างจำอยู่ในนั้น เป็นอย่างนั้นนะ ไม่มีอิริยาบถ ไม่มียืน มีเดิน มีนั่ง มีนอน จำตลอด ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง คืออันนั้นละนิพพาน นิพพานอยู่ในร่างของมนุษย์ที่ยังไม่ตาย เช่น พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า จำอยู่ในนั้นละ พอตายแล้วอันนี้ก็หมด ซากของสมมุติหมด อันนั้นก็จำเป็นธรรมธาตุเหมือนกันหมดเลย

(พออยู่ข้างนอกก็ฟุ้งซ่าน พอมาหาหลวงตาก็สงบ) ก็นี่อยู่ใกล้หลวงตา ไม่อย่างนั้น หลวงตาฟาตหน้าผากเอานี้ มันต้องได้ดูดสำหรับชิมันก็มีจำบังละชิ ไปอยู่โน้นไม่มีค้อน ไม่มีไม้ตี มันก็สนุกครอก ๆ ละชิ (มีคนลืมหุ้โทรศัพท์ไว้ในห้องน้ำครับ) โทรศัพท์ของใครลืมหุ้ไว้ในห้องน้ำ รีบมาเอาเดี๋ยวเราคิดค่าดอกขึ้นด่วนนะอย่าว่าไม่บอก ทุกอย่างเขามีดอกทั้งนั้น

ในวัดต้องมีขี ใครลืมนโทรศัพทไว้ในห้องน้ำมาเอา ไม่อย่างนั้นพระต้องได้เก็บเอาไว้นะ นี่มีหลักพระวินัย ห้ามไม่ให้จับเงินจับทอง พระจับปรับอาบัติ แต่ถ้ามีของประชาชนมาลืมนไว้ในวัด เป็นทองคำก็ดี เงินก็ดีหรือว่าอย่างอื่นอย่างใดก็ดี ต้องเก็บไว้ให้เขา ไม่เก็บปรับอาบัติพระ แน่ะเห็นไหมละ ถ้าธรรมดาพระไปจับเงินจับทองไม่ได้ ปรับอาบัติ แต่เวลาเขามาลืมนสิ่งของ เช่น ทองหรือเงินอย่างนี้ เป็นต้น มาลืมนไว้ในวัด พระต้องเก็บรักษาแล้ว โฆษณาหาเจ้าของ นี่ตามพระวินัยท่านบอกไว้

โฆษณาหาเจ้าของเป็นเวลานานยังไม่เห็นปรากฏเจ้าของมา เลยจำเป็นต้องเอาของเหล่านี้ไปขาย เอามาทำประโยชน์จุดศูนย์กลาง เป็นสาธารณประโยชน์ จะมาทำอะไรก็ได้แล้วแต่ ครั้นเวลาเจ้าของเขามาทางทีหลัง ก็ให้ชี้เหตุชี้ผลที่ได้โฆษณาแล้วไม่มีใครมารับเอาอันนี้ไปซื้อมาทำอันนี้ไว้ บอกให้เขาดูว่านี่ละของที่ลืมนั้นเอามาซื้อนี้ นั่นเห็นไหมพระวินัยท่าน ฟังซิละเอียดไหมละ เมื่อโฆษณาไม่มีใครมารับแล้ว จำเป็นต้องเอาของนี้ไปทำประโยชน์สาธารณะ ไม่ได้บอกให้ประโยชน์แก่ใครนะ ให้ไปทำประโยชน์สาธารณะ เวลาเขามาทางก็ให้ฟังชี้จุดนั้นให้เขาทราบ เช่นสร้างอะไร ก็นี้แหละว่าอย่างนั้น มันสุดวิสัยจะมาปรับโทษพระก็ได้

นั่นเห็นไหมพระวินัยท่านละเอียด ถ้าธรรมดาไม่จับ เช่นทองคำหรือเงิน ห้ามเลยไม่ให้จับ พระ แต่เวลาเขามาลืมนอย่างนั้น ต้องเก็บต้องรักษา แน่ะฟังซินะ ไม่เก็บไม่รักษา ไม่ได้ปรับอาบัติ พอเก็บรักษาแล้วโฆษณาให้เจ้าของเขารู้ บอกรูปพรรณหรือว่าบอกทองเงินนี้ก็บอกแต่ไม่บอกจำนวน ให้เขาเอาหลักฐานมาชี้เอาเอง โน่นเห็นไหมละเอียดไหม ให้เขาเอาหลักฐานมาอ้างเอง เมื่อตรงกับหลักฐานแล้วก็ให้เขาตามนั้น ถ้าหลักฐานยังไม่ตรงยังไม่ยอมให้ กลัวเขาต้ม พระก็กลัวเขาต้มเหมือนกันเข้าใจไหม นี่ละพระวินัยมีอย่างนี้ เมื่อเกี่ยวกับวินัยเราก็ชี้แจงให้ทราบเสีย ท่านละเอียดไหมพระ ละเอียดขนาดนั้น (เจ้าของมาแล้วครับ) เอาไป (ถวายดอกไว้พันหนึ่ง) ได้ดอกแล้วเหอ ใครไปลืมนไว้ในห้องน้ำอีก มันจะได้ดอกมาก ๆ กว่านี้ ไปละที่นี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz